

ע"פ 39016/02/17 - מוחמד עאסלה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 39016-02-17 עאסלה נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט אמיר טובי
המערער	מוחמד עאסלה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

מהות הערעור

1. בפניי ערעור על החלטות בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופט ש' בנג'ו) מיום 12.2.17 ו-16.2.17, בגדרן נדחו בקשות המערער לביטול פסק הדין שניתן נגדו ביום 10.7.2016 בהעדר התייצבות.

ההליכים בבית משפט קמא

2. כנגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו עקיפה של רכב אחר כאשר הדרך אינה פנויה ואין מרחק מספיק המאפשר לו את ביצוע העקיפה בבטחה. לאחר דחיית שתי ישיבות, לבקשת הסנגור, נקבע דיון ליום 10.7.16 אליו זומן המערער כדיון. המערער וסנגורו לא התייצבו לדיון הנ"ל ולכן הורשע המערער בהעדר התייצבות ובית משפט קמא גזר עליו 3 חודשי פסילה בפועל, פסילה על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

3. בחלוף כ-7 חודשים ממועד גזר הדין, הגיש המערער ביום 12.2.17 בקשה לביטול פסק דין שניתן, כאמור, בהעדר. בבקשתו טען כי סנגורו לא התייצב לדיון בשל מצב רפואי, ומתוך טעות שכח להגיש בקשה לדחיית הדיון. לגופו של עניין טען המערער, כי הוא כופר בעבירה שיוחסה לו, שכן לטענתו העקיפה בוצעה כאשר הדרך היתה פנויה לחלוטין ומבלי שנגרם כל סיכון לכלי רכב שהגיע מהכיוון הנגדי.

4. בהחלטתו מיום 12.2.17 קבע בית משפט קמא כי המערער זומן כדיון וכי בדיון האחרון התבקשה על

עמוד 1

ידו דחייה לצורך ניהול מו"מ. אלא שהמערער ועורך דינו לא התייצבו לדיון החדש שנקבע. בית משפט קמא הוסיף כי טעותו של עורך הדין אין בה כדי להסביר מדוע המערער עצמו לא התייצב לדיון. נאמר עוד כי אף לגופו של עניין אין מקום להורות על ביטול פסק הדין שכן הבקשה אינה נתמכת בכל אסמכתא או ראייה. בית משפט קמא הוסיף כי המערער לא כפר בעובדות כתב האישום כפירה מוחלטת, כפי שהוא טוען בבקשתו אלא להיפך, הדיון נדחה לצורך התגבשותו של הסדר טיעון בין הצדדים. נוכח כך, קבע בית משפט קמא כי אין עילה לביטול פסק הדין ודחה את בקשת המערער.

5. המערער שב והגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית משפט קמא, תוך שהוא חוזר על אותן טענות. בהחלטתו מיום 16.2.17 דחה בית משפט קמא את הבקשה לעיון חוזר, הפנה לאמור בהחלטתו הקודמת וציין כי מדובר במחזור טענות קודמות שעיקרן טעות של עורך דינו הקודם של המערער. בית משפט קמא הטעים כי לאור פסיקת בית המשפט העליון, אין בטעות מעין זו כדי להביא לביטול פסק הדין. בנוסף, נאמר כי גם עתה אין התייחסות עניינית להגנת המערער ולחומר הראיות וכי לא עלה בידי הסנגור להצביע על כך שלו בוטל פסק הדין, היתה התוצאה שונה.

טענות הצדדים בערעור

6. בערעור המונח בפניי טען המערער כי אין ממש בקביעת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה שלא במועד הקבוע לכך בחוק. לדברי המערער, רק לאחרונה נודע לו על אודות פסק הדין ועל הפסילה שניתנה בהעדרו, וזאת כאשר נעצר על ידי שוטר לבדיקה אקראית. המערער שב על אותן טענות אותן העלה בפני בית משפט קמא בכל הנוגע להיעדרות בא כוחו מהדיון שנועד ליום 10.7.17. נאמר כי הסנגור לא התייצב בשל מצבו הרפואי וככל הנראה בשל טעות, לא הגיש בקשה לדחיית מועד הדיון. לגופו של עניין, טען המערער כי עיוות הדין שייגרם לו, היה ופסק הדין יישאר על כנו, זועק לשמיים. לדבריו, לא מדובר בכפירה סתמית אלא כפירה מפורטת המתארת את הנסיבות שבעטיין נרשם הדו"ח ואת טעות השוטרים שנכחו במקום.

7. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור תוך שציינה כי התרשלות של עורך דין או טעות ביומנו אינם מהווים טעם מוצדק לביטול פסק דין שניתן בהעדר. בעניין הטענה לעיוות דין נאמר כי המערער נתפס "על חם" וכי תגובתו לשוטר היתה כי הוא מיהר לסבתו. בנסיבות, אין לומר כי מתקיים חשש ממשי לעיוות דין, ולכן יש לדחות את הערעור.

דיון והכרעה

8. המסגרת הנורמטיבית של הדיון מצויה בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב]

התשמ"ב-1982, המונה שני טעמים המצדיקים ביטול פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של הנאשם למשפטו או גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין. מדובר בתנאים שאינם מצטברים במובן זה שאם עלול להיגרם עיוות דין לנאשם עקב הותרת פסק הדין המרשיע על כנו, ייעתר בית המשפט לבקשתו ויורה על ביטול פסק הדין, אף אם אי התייצבותו נבעה מרשלנות גרידא (ראו: רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(6), 793).

9. בטרם אדרש לטענות המערער גופן אציין כי על פי סעיף 130(ח) הנ"ל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר, צריכה להיות מוגשת תוך 30 יום ממועד המצאת פסק הדין לידי הנאשם. בענייננו, הוגשה הבקשה בחלוף שבעה חודשים ממועד מתן פסק הדין. גם אם סבר המערער כי הדיון נדחה לבקשת סנגורו, שומה היה עליו לברר המועד החדש שנקבע, תחת לשבת בחיבוק ידיים חודשים ארוכים בחוסר מעש מוחלט. אפשר ורק מטעם זה היה מקום לדחות על הסף את בקשתו של המערער. אלא שאף אם אתעלם מהאיחור בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין, דין הערעור להידחות לגופו, כפי שיפורט להלן.

10. בבואי לבחון את סיבת אי התייצבותו של המערער לדיון, לא מצאתי כי קיימת סיבה המצדיקה היעדרותו. המערער היה מיוצג בידי סנגור אשר ביקש שתי דחיות, אחת מהן לצורך ניהול מו"מ עם התביעה, בניסיון להגיע להסדר מחוץ לכתלי בית המשפט. בקשותיו נענו בחיוב והדיון האחרון נועד ליום 10.7.16. אלא שלאותו דיון לא התייצב הסנגור ואף לא המערער. נטען כי הדבר נעוץ הן במצבו הרפואי של הסנגור, אשר שבר את רגלו בתאונה והן בשכחה, בעקבותיה לא הוגשה בקשה לדחיית הדיון. עיון בתיעוד הרפואי שהוצג, מעלה כי אכן הסנגור פנה לחדר מיון ביום 14.6.16 ונמצא כי רגלו נשברה וגובסה והוא שוחרר לביתו מקץ כמה שעות. הדיון בבית משפט קמא נועד כאמור ליום 10.7.16 ודי היה בפרק הזמן הזה על מנת לאפשר לסנגור להגיש בקשה סדורה לדחיית הדיון. הדבר לא נעשה ונאמר כי הטעם לכך נעוץ בשכחה. אלא שכבר נפסק כי שכחה גרידא, אפילו נעשתה בתום לב, אינה יכולה להצדיק אי הופעה לדיון (ראו: רע"פ 418/85 **רוקינשטיין נ' מדינת ישראל** פ"ד לט(3), 279 ורע"פ 2282/07 **דגן נ' מדינת ישראל** (14.3.2007)). לפיכך, צדק בית משפט קמא בקבעו כי לא היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המערער לדיון.

11. אשר לחשש לעיוות דין, אין די בכפירתו הכללית של המערער בעבירה שיוחסה לו. כפירה זו אינה מתיישבת עם הדברים שנרשמו מפיו במעמד רישום הדו"ח ולפיהם אמר לשוטר "צודק, מיהרתי פשוט לסבתא שלי". צדק בית משפט קמא בהפנותו גם לבקשה האחרונה שהוגשה לדחיית הדיון, אשר נדחה על מנת לגבש הסדר עם התביעה. מהלך זה מלמד כי המערער אכן לא כפר כפירה גורפת בעבירה המיוחסת לו. אף העונש שהושת על המערער סביר, מדוד ועולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנהוגה ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

12. אשר על כן, אני מורה על דחיית הערעור.

ניתן היום, ב' אדר תשע"ז, 28 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.